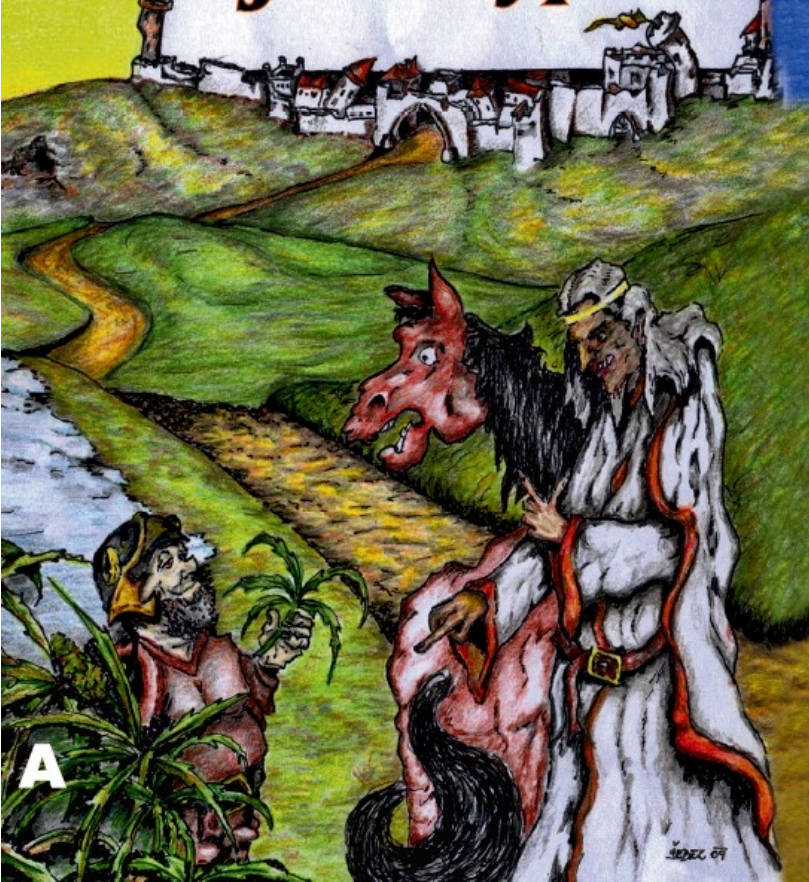

Jakub Bouda

Aforkalypsa

A

J. BOUDA 69

Jakub Bouda

AFORKALYPSA

TISKÁRNA | **K&B**

www.tiskarnakb.cz

2010

Slovo autora

Svět pana Roberta E. Howarda, který psal příběhy o barbarovi Conanovi, nedává dodnes spát mnoha lidem. Filmařům, divákům, herním vývojářům, čtenářům, hráčům a spisovatelům.

Ani já nejsem výjimka. A jelikož fyzická schránka mi nedává moc možností na obsazení role, ve filmu plném svalnatých bojovníků, musím se chopit pera, (rozuměj klávesnice) a stát se hrdinou alespoň na papíře (rozuměj monitor).

Poděkování

Děkuji všem lidem z klanů All4One, Veterans a Tasyfa, za spoustu času, kterou věnovali hraní hry, u které vznikla tato kniha.

Děkuji lidem kolem mě, kteří mi s tímhle vším pomohli.

A nakonec děkuji Conanovi, že pochopil, vo co tady kurva vlastně šlo.

Předmluva

Když vyjedou jezdcí Apokalypsy, je se světem zle. A to jsou jen čtyři.

Když vyjedou jezdcí z AFORU, dělají ti první čtyři, že se přejedli třešní. A není se co divit. Kdo by chtěl zažít konec světa, teď když už konečně umíme zpracovat železo. Teď když jsme si rozdělili království. Teď, když na královském trůnu sedí barbar Conan.

I když... Možná to ještě není rozdělené správně. A možná tam ani Conan nemusí dřepět věčně.

Nastává AFORKALYPSA!

A vy můžete být u toho.

Kapitola první: Volání Cimmerie

Obyvatelé Staré Tarantie si oddechli. Stále se jim ještě třásla kolena a mluvili pouze šeptem, ale vypadalo to, že jezdci nadobro opouští město.

Ti stáli seřazení na přístavním molu, a mohutný jezdec s rohatou helmou na hnědákovi se dohadoval s převozníkem.

„Kolik že to bude stát?“

„Nic drazí pánové,“ odpovídal roztřesený mužík, „vás svezu zadarmo, je to pro mě pocta.“

„Já si taky myslím,“ prohodil čaroděj s uměleckým copánkem a pohrával si s blesky. „Tak nečum, a začni něco dělat! Nebudu tady v tom prašivým městě ani o minutu dýl než musím.“

„Bodejt?.“ Ozvala se Mijuki, což bylo divné, protože obyčejně mlčela hluboce zahlobána do sebe.

„Co bodejt?“, ptal se Rumblitz.

„No když jsme všichni označený za agresory, bude lepší, když zmizíme.“

„Jo tak. No to bysme měli. Já se se strážcema rvát nechci. Stačí, že tak blbě koukaj.“

„To je Daurořina práce,“ vložil se do hovoru Ghostraktor. „Zase do nich střílela.“

„Kde je vůbec to hovado? Neříkejte mi, že se zase někam ztratila.“

„Tady jsem!,“ ozvalo se do klapotu kopyt na molu. „Ještě jsem sbírala pytlíčky.“

„Kdybys měla pytlíček, tak ti ho nakopu. Pořád zdržuješ. Naskoč na loď a jedem, bo tady ten dědek dostane infarkt,“ dodal Ghostraktor.

„V pohodě, mám defibrilátor,“ řekl Rumblitz a ošklivě se zašklebil.

Čtveřice propukla v bujarý smích. Převozník přemýšlel, kam by asi doplaval, kdyby vyskočil z lodi. Nakonec si řekl, že vodu použije akorát na vyprání spodků. I když, možná je radši vyhodí.

„Proč jsme v Zelatě kurník? Ten dědek je úplně blbej. Jasně sem mu přece řek, že chceme do Cimmerie.“

„To je tvoje vina“ řekl Ghostraktor.

„Moje? Copak já sem nějakej kormidelník?“

„To teda určitě nejsi. Ale neměl si sestřelovat bleskama ty racky. Co ho to hejno trefilo do hlavy, byl nějakej divnej.“

„Ale vždyt' ho Mijuki vyléčila ne?“

„Na psychický poruchy žádný léky nemam.“

„To je škoda. Mohla bys opravit Dauroru. Je ujetá na pytlíky.“

„To jsme všechny,“ dodala zasněně Mijuki.

„No nic, tak to tady aspoň vytěžíme!“

„Pojďte sem!“, volal najednou Rumblitz. „Tady je to hovado Okyr.“

„Jedu, a teď ho pojedu, že se z toho posere.“

Rohatý jezdec přeskočil zídku a přistál přímo před Okyrem. Ten se ohnal kladivem po koňské hlavě...

Koně jsou dost plachá zvířata. Léta ve službách lidí je naučila své. Dostávají od lidí nažrat, ale musí je za to vozit. A tenhle pošahanej barbar nevypadal ani trochu, že by mu chtěl dát mrkev. Ghostraktorův oř se vzepjal a za mohutného zářehání zahrabal předníma. Kopyto o velikosti talíře přistálo na zjizveném Okyrovu obličejí.

Když doburácely blesky, slezla naše čtveřice z koní.

„U Croma Rumblitzi, to sou zase příšerný jatka. Řikal si, že pojedem Okyra. A tady je aspoň sedm mrtvol.“

„A co mam dělat? Naběhli si sami.“

„Máš recht, přitakávala Daurora. Když vidím chlapa s bleskama, nebudu před nim pobíhat v měděný zbroji. To je přece logický.“

„Kde je vůbec Okyr?“, Zeptala se Mijuki.

„Tady leží.“

„Ty krávo, kde má ksicht?“

„Řek bych že vevnitř. Dostal to kopytem.“

„Zabil ho kůň?“

„No jo. Nestačil sem ho ani přetáhnout píkou.“

„Hele pojďte radši vocaď. Ty strážný už zase blbě koukaj.“

„A ty jako myslíš, že to jinde bude lepší jo?“, nadhodila Daurora.

„Jestli si nepřestaneš hrát s tou elektrikou, budou na nás koukat blbě všude.“

* * *

„Tak tohle je pánové a dámo, můj domov,“ řekla Mijuki, a rukou se snažila vytvořit oblouk, který by obsáhl širé pláň, jinak nehostinné krajiny.

„To se chlubíš, nebo si stěžuješ?“, utrousil Rumbnitz. „No jo, dobře, necham toho,“ řekl poté, co si všiml Mijučina pohledu.

„Tak kde máš ten úkol? Dem to dodělat, víš, že za odměnu je novej plášť. A já už novej potřebuju. Tenhle vypadá, jako kdyby mi v něm chrápal Ghostraktor.“

„Tys mu to práskla?“, obrátil se rohatec šeptem na Dauroru. Ta zavrtěla hlavou.

„Podle mě to jen tak nadnes. Kdyby tušil, že ses mu v něm válel, určitě by ho zapálil. Znáš ho.“

„To je fakt. Jen přemejšlim, jestli by mě z něj před tím nechal vylézt.“

„Těžko říct,“ řekla Daurora a pokrčila rameny.

Čtveřice pak vyjela k zasněženým vrškům hor. Cesta šla celkem hladce. V místních lidech byl hluboce zakořeněný zvyk, nedráždit nikoho kdo jede na koni.

K obědu si dali pečené zajíčky.

Ghostraktor se cpal a vyplivoval spečené žmolky.

„Hele Rumíku, neboh bys ty nebohý zvířata před upečením stáhnout?“

„Asi ne. Nejsem v kožešinách honěnej. Navíc se to z koně dělá děsně blbě.“

„Tak nic. Jen jsem to zkusil.“

Daurora najednou vyskočila od ohně.

„Co je? Zas ti straší v bedně?“, chechtal se Rumbnitz.

„Ne, něco sem slyšela.“

„Klid to byla kočka.“

„Kočka?“

„No jo, je jich tady plno, a ty kurvy sou pořád hladový.“

„Ne ne, to nebyla kočka, to bylo něco většího. O moc většího.“

Obloha na chvílku potemněla, to jak obrovská postava Yettiho zastínila slunce. Kyj, tedy lépe řečeno urvaný kmen stromu, opsal oblouk na jehož konci měl umřít Ghostraktor.

Na místo toho stál o vteřinu později udivený Yetti, opřený o kmen, koukal jak jeho krev, veškerá jeho krev barví sněh a z kožichu, na nějž byl celý život tak pyšný, je cítit spálenina. Stačil ještě zakroutit hlavou a z omrzlých pysků vypustil poslední slovo.

„Lag.“

„Co říkal?“ zeptala se Daurora.

„Vim já? Umim snad Yet'ácky?“ Rozhazoval rukama Ghostraktor.

„Říkal, že je mu teplo. Kurevský teplo, abych byla přesná.“

„Stále mě překvapuješ Mijuki. Jeden by řekl, že nemluvíš vůbec, natož tolika řečma.“

„Na to nemusíš umět řeči. Stačilo koukat, jak po něm šlehaj ty plameny.“

„Nějakej problém?“ ohradil se Rumblitz. „Říkali jste, že mam s těma bleskama brzdit.“

„Jo, no tak to si to teda vylepšil!“

Už už to vypadalo, že se strhne nějaká větší hádka. Jenže na tu nezbyl čas. K táboru právě běželo několik postav se zjevným úmyslem povraždit neznámé cizince. Byla to fatální chyba....

„Držim ho na sobě, můžeš do něj.“

„Neboj, už se to smaží, už se to peče.“

„Kurva, dávej bacha, hoří mi boty.“

„Protože ti z nich čouhá sláma. Mijuki hod' na mě léčení, ten zjeb mě píchnul do zad.“

„Do prdele, shodil mě na zem.“

„Klid, už je svázaněj bleskem.“

O chvíli později se Rumblitz se společníky skláněl nad mrtvolami. Padesátá dovednostní úroveň? A to je jako co?“

„Některý řády si takhle značej výkonnost bojovníků.“

„No a? Na nás sou všechny úrovně krátký.“

„U Seta, kde se tu vzalo to tornádo?“, řval Ghostraktor a vyndával píku z nepřátelského oka, zatímco si hlavu u země přidržoval očouzenou botou.

„Pěkný ne?“, smál se Rumblitz. „Makal sem na tom skoro tejdén.“

„Jseš nebezpečnej člověk“ nadhodil Ghostraktor.

„O tom pochybuju“ odvětila Mijuki.

„Že je nebezpečnej?“

„Ne. Že je člověk.“

„S váma je kříž. Každý jste úplně jiný než já. Pesimista, optimista a realista. Když si vlezu sem do tohoto tunelu, uvidí Ghostraktor tmu, Daurora světlo na konci, a ty Mijuki, uvidíš nebezpečí.“

„A co vidíš ty?“ zeptala se Daurora.

„Tři debily na ráně, co stojí proti světlu.“

„Takhle sem na to nikdy nekoukala.“

„Což je taky důvod, proč sbíráš ty zasraný pytle uprostřed boje. Nemůžeš vokrádat mrtvolky potom? Jednou nás to všechny bude stát kejhák. Tobě to snad vůbec nedochází.“

„Omlouvám se.“

„Ser na omluvy a dělej co máš. A jedem už na toho netvora. Mělo by to bejt za támhletou zatačkou. Sundáme ho a jdem spát. Pro plášť si dojedem zejtra.“

„Tohle že je netvor? Vždyť je to chcípák.“

„Třebas chcípák, ale epickej.“

„Tak sesedat a dem na něj.“

„Nasrat!“, řekl Ghostraktor. Já ho normálně ukopu koněm.“

„Pro Sethovy rány. Koukam, že si objevil novou hračku.“

Netvor nevěděl, kam se dřív otočit. Byl zmatený, a pokořený. Tohle by se mělo někam hlásit, než se to rozmůže. Jídlo na koních, by do něj nemělo tak hrozně kopat. Ze tří stran najednou už teprve ne.

„Kde je Daurora?“, zeptala se Mijuki.

„Nevim, zase se určitě někde jebe vokolo.“

„Rumblitzi?“

„Co je?“

„Ty můžeš z koně kouzlit oheň?“

„Ne, ale sere mě to.“

„Tak to je divný, já cejtím kouř.“

„Tak se ohlídni. A neupadni. Protože ta splašená děvka zapálila stany.“

„Dauroro, co to kurnik děláš?“ řval Rumblitz.

„No na pergamenu je napsáno, vypálit tábor.“

„A můžeš mě, ty hlavo říct, kde teď budeme spát?“

„Aha. To mě nenapadlo.“

Rumblitz povolil koni otěže. Lokty se opřel o koňskou šíji a obličej zabořil do dlaní.

„Že mě to vůbec nepřekvapuje. Ale vůbec.“

Kapitola druhá: Vězeň z Ymir's Passu

Ukrutně mrzlo. Skrže horské masivy fičel ledový vítr, který rval kůži. Ostré úlomky ledové tříště zahnalý k ohňům i tlupy Yettiů. Ti posedávali kolem obřích ohnišť, bohatě zásobnými vyrvanými kmeny lesních velikánů. Stařešina rodu jako jediný seděl před jeskyní, drbal za ušima ledního medvěda a nevěřícně kroutil hlavou. To za jeho mladejch let nebejvalo. Když bylo nejhůř, jeden si našel některou ze samic, a pořádně se jí pohrabal v kožichu. Dneska si ti pitomci rozdělají oheň, a klábosí do rána o zpracování kovu. Chovaj se, jako ty zatracený lidi.

Neměl tak docela pravdu.

„Do psí prdele, to je kosa,“ ulevil si Ghostraktor a střídavě se snažil zkříženými pažemi masírovat mrazem umrtvená záda. „V tom se nedá chrápat. Normálně se bojím, že když usnu, zmrznu.“

„Tak si pojď zacvičit!“ volala na něj z venku Daurora. „Rozproudí ti to krev.“

„Já bych zacvičil, s tebou krasotinko“ mumlal si do omrzlého plnovousu Ghostraktor. „To by se mi rozproudila krev hned.“

„No tak kde si tlust'ochu?“ popichovala ho Daurora znovu. „Hod' se do půl těla a pod' si taky protáhnout kostru.“

Ghostraktor chtěl nejdřív pronést něco o bláznech. Pak jeho pomalejšímu mozku došlo, co slyšel. Vyzývavě se podíval do kouta stanu, kde seděl Rumbnitz a nacpával fajfku až k prasknutí, vzácným horským bejlím, kvůli kterému tady teď mrzli.

Ten, zachytíc otázku v Ghostraktorově obličejí, jen pokrčil rameny.

Ghostraktor si všiml, že se mu přitom lehce zvedl levý koutek úst, což mohlo být přátelské povzbuzení, ale taky jen velmi rychlý účinek fajfky.

Během okamžiku letěla na zem plátová vesta, a těžký řetězový opasek s mečem, se kterým Ghostraktor i spal. Už, už se chystal vyběhnout ven, když se za ním ozval lehký kašel. Otočil se, aby odhalil příčinu. Všiml si, jak si Rumblitz ukazuje na hlavu.

„U Croma, ten si teda nandal,“ proběhlo mu hlavou. „Ty kouzelníci sou stejně blázni.“

Rumblitz mezitím přemohl kašel a našel ztracenou řeč.

„Sundej si helmu.“

„A no jo, vidíš, to sem úplně zapomněl.“

* * *

Daurora seděla na sněhu a posilovala břišní svalstvo. Její prsa, vylepšená jinovatkou vypadala stejně pevně jako při jízdě na koni. Dvorce kolem bradavek měla červené mrazem, od sněhu, ve kterém před malou chvilkou dělala kliky. Ghostraktor přišel v ten moment o poslední zbytky, už tak chatrného rozumu.

* * *

Mijuki došla ke stanu a z náruče pustila na zem hromadu dřeva. Pak si všimla polonahé dvojice.

„Rumblitzi, to na ně nemůžeš dát chvilku pozor? Kdybyste radši rozdělali oheň. Chováte se jak zvířata.“

A ani ona neměla tak docela pravdu.

* * *

Oheň se konečně rozhořel.

„Jsmo moc vysoko, proto to nechce hořet,“ konstatovala Daurora.

Mijuki jí zpražila pohledem, ve kterém Rumblitz se zbystřenými smysly, našel stopy žárlivosti.

„Mohla si to zapálit lejtka.“

Rumblitz se vědoucňe usklíbl. Daurora narážku nepochopila a hrabala se dál ve vaku. Ghostaktor se cpal sušeným vlčím masem. Když si všiml, že na něj Mijuki kouká, nabídl jí taky kousek.

„Ne děkuji, nedám si. A jestli je to ten vlk od Bílých písků, měl bys bejt taky vopatrnější.“

„Kdepak, todle mě dala na cestu máma. Ale z Bílejš písků mam kousek krokouše.“

„Já z něj mam boty,“ vložil se do hovoru Rumblitz.

„A hele kdopak je zpátky,“ usklíbla se Mijuki.

„Jak bylo na výletě, pane kouzelníku? Našel si svého démona?“

Mijuki k tomu nádavkem přijala úsměv.

„Já sem samej démon, to bys měla vědět. A jsem rád, že už tě přešly ty pudový chmury.“

„Jaký pudy máš přesně na mysli?“

„Ty nejnížší samozřejmě. Já sem, přes všechnu tu magii, dost přízemní člověk. Ale abych to nezamluvil,“ a významně poklepal na naditý vak, „musím říct, že výprava se zdařila. Za tohle dostaneme v Nóblu hotový jmění.“

„To nemáš pro sebe?“ zeptal se Ghostaktor s plnou hubou vlka.

„Připadám ti málo šílenej?“

„Ne kdopak, šílenej si až dost.“

Věta prořízla vzduch takovým způsobem, že poletující krystaly ledu se začaly stýdět.

Ghostraktorovi to došlo tentokrát velice rychle.

Možná proto mu zůstal viset kus sušeného vlka v krku, rozhodnutý nejtít ani tam, ani zpět. Mijuki zvedla oči k nebesům a čekala na zahřmění, když Rumblitzova hůl, zdobená jim neznámými stygijskými runami, opustila pouťko.

Ta pak dopadla na Ghostraktorova záda, kde dutě zazvonila o zbroj, zatímco Daurora akorát valila oči. Kdo naopak valit oči přestal, byl Ghostraktor, kterému rána do zad pomohla vyplivnout maso.

„Neudav se, AFOR tě potřebuje.“

Pak se Rumblitz usmál a spokojeně si přisedl k tlupě. Ghostraktor se snažil očistit vyhrknuté maso.

„Nedal bys mi kousek? Od včera sem neměl v hubě.“

„To nemůže říct každéj,“ řekla Mijuki a usmála se na Dauroru, která se už zase hrabala ve vaku.

„Teda abys mi rozuměl. Neměl bys ještě jinej kousek?“, dodal Rumblitz, když viděl jak Ghost'ák zvýšil intenzitu čištění.

„Jo tady máš. To je čerstvý, snad ti to bude chutnat.“

Rumblitz pracně dožvýkal sušenou flákotu. Na prosolený jazyk se mu drala slova z ševcovské hantýrky, ale nahlas neřekl nic.

„Tobě to chutná?“, ptala se ho Daurora.

„Ale ne,“ odvětil Rumblitz. „Nedá se to skoro žrát. Připomíná mi to tyčinky pro psy od mého stygijského strýce. Ale budeme Ghostraktora potřebovat cestou dolů z hor. Takže ho pro jistotu nebudeme moc rozčilovat, když je od odpoledne v tak skvělé formě.“

„Sem si teda nevšimla.“

„Čeho zas?“

„Že by byl ve formě.“

„No jo holka, je tady zima. Pro každýho to není přihrávka na smeč.“

* * *

Čtveřice osedlala koně a vydala se na cestu dolů. Snížeček pokřupoval pod kopyty, jako záprstní kůstky v mučírně. Nad hlavami jim kroužilo hejno havranů, ale to spíš jen tak pro formu. Bylo naprosto evidentní, že tahle čtveřice se umřít nechystá.

Mijuki najednou zastavila koně. Pak prohlásila: „Koukněte se k tomu velkému smrku.“

A všichni se koukli. A všichni se začali smát.

„Co je to za klauni?“ plácal se do stehů Ghostraktor, až to břinkalo jako činely.

„Proč má ten blázen na sobě namalovanéj terč?“, přidala se Daurora.

Mijuki sundala ze zad kuši a pečlivě zamířila. Rumblitz se k ní naklonil a utrousil: „Kašli na něj, přece nepojeďeš neozbrojenýho.“

Mijuki sklonila kuši a usmála se. Rumblitz mlaskl na koně. Toho využila Mijuki, aby pozvedla kuši a vyslala šíp směrem k přivázané postavě. Šíp minul postavu asi o metr.

„Vedle,“ posmíval se Ghostraktor.

„Myslím, že ne,“ řekla Daurora. Ze skrytu vedle stromu, dopadlo na zem tělo.

„Zajebanej asasín. Sundal by prvního, kdo by ho šel odvázat.“

„Tak se aspoň můžem v klidu zeptat, co je ten panáček zač.“

Panáček dobrou půlhodinu neřekl vůbec nic. Mijuki mu rozmrazovala tváře, aby mohl vyplivnout roubík. Použila k tomu teplé vnitřnosti čerstvě zabitého vraha. Daurora šacovala zbytek těla.

Rumblitz si se zájmem prohlížel terč, který byl dost neumele namalovaný přírodním barvivem.

„Koho tohle může bavit“ zamumlal si více méně pro sebe, aniž by čekal nějakou odpověď. Té se mu ovšem překvapivě dostalo, protože Mijuki jako obvykle odvedla dobrou práci.

„Mělo to být něco jako varování a terč zároveň. To mi udělal SCUM. Když mě nedokázali zabít, aspoň mě tu nechali uvězněného u stromu.“

„SCUM? Mluvíš o tý bandě hovádů, co nenechaj na pokoji jedinou živou duši?“

„Přesně o těch. Mimochodem jmenuji se Albi, a děkuji za vysvobození.“

„Rádo se stalo. My jsme AFOR,“ řekl Rumblitz a krátce všechny představil.

„Kdyby vám to nevadilo, rád bych se k vám přidal. Pro samotného válečníka tu už není moc bezpečno.“

„Jistě, žádný problém. A co ten asík? Taky ze SCUMu?“

„Ne ten není od nich. To je nějaký posera z klanu zvířat. Chvilku do mě řezal, zjistil, že se přes moje léčení nedostane, tak se tu schoval a čekal na oběti.“

„To je Zvířátkům podobný,“ řekl Ghostaktor. „Znám ty kretény z Nóbl distriktu. Nejdřív přepadávali jen obchodníky s horskými bylinami. Ale pak v tom sami začali jezdit, a teď skáčou do zad, každému kdo jde bezstarostně kolem.“

„To je užitečná informace Ghostáku, když tam zrovna máme namířeno.“ „Dauroro“, otočil se Rumblitz na postavu třídící zděděné šperky. „Sundej mu i kápi, pověsíme jí pak v Nóblu na bránu pro výstrahu.“

„Kdybychom měli koně navíc, mohli jsme pověsit na bránu jeho.“

„Tak to nebude problém,“ řekl Albi a zapískal na píšťalku z illustria. Z houštin vyběhli dva koně.

„Ten hnědák je toho asíka,“ prohodil Albi a vyšvihl se do sedla. Ghostraktor ohnul vystydle tělo do luku a přehodil ho přes koně. Pak celá skupina vyjela na cestu vedoucí k přístavu.

Loď pomalu doplouvala k molům Staré Tarantie. Ghostraktor se zvedl a celé skupině rozdál plátky vyleštěného onyxu.

„K čemu jsou ty gemy?“

„Nasaďte si to do šátku před oči. Utlumí to odrazy slunce. V Nóblu je všechno jasně bílé a zlaté. Jednomu by to vypálilo zrak.“

„Na to si přišel sám?“ zeptala se Ghostraktora Mijuki.

„Ne, to mě naučil přítel Frostvein. Můžeme se u něj pak zastavit.“

„Frostvein? Podle jména bych ho šacoval na alchymistu,“ prohodil Rumblitz, který hřebelcoval koně.

„Ano je to alchymista a taky nám pomůže prodat ten herb. Což je jedna z jeho specialit. Takhle taky přišel na ty okuly z onyxu. Stráže neradi vidí zherbovanou mládež pobíhat, před Conanovo palácem. Ale když máte tmavé okule, nikdo si vás nevšimne.“

„Zajímavé. Velmi zajímavé“ poznamenal Albi, a dýkou vytvářel v šátku dírky pro vložení onyxových plátek.

„Kde chceš vystavit toho hajzla Rumblitzi?“

„Já nevím, mrsknem ho hned na vstupní bránu ne?“

„Tak v tom vidím malinko problém. Jak ho na to chceš přivázat?“

„Já neřek že ho chci přivázat,“ řekl Rumblitz a zvedl mu jednu ruku, kam až dosáhl.

„Na, podrž mu tu pazouru,“ řekl, a sklonil se k batohu.

Ghostraktor uchopil ruku a přimáčkl jí k bráně. Rumblitz se najednou narovnal. Během okamžiku projel dlaní mrtvého vraha hřeb.

„Ty krávo, co to je za hřeby? Kdyby nebyl mrtvej, tak bys ho s tím moh zabít.“

„Tím u nás doma stloukáme písečné ohrady.“

„Koukam, u vás se tesaři dost nadřou.“

„U nás se nadřou všichni. Proč myslíš, že jsem utek, a dal se na magii. A dělej, ještě druhou ruku.“

„Nepřijde ti, že mu ty nohy nějak divně plandaj?“

„Hm. No jo. Tak počkej. Dáme mu je takhle přes sebe, a já mu je cvaknu krz.“

Ghostraktor poodstoupil od brány.

„Vo moc lepší to teda není. Vypadá jako nějaká modla.“

„Aspoň si nikdo nebude stěžovat. Tady je bůh každej, kdo má do prdele díru.“

„A tenhle bude teda bůh čeho?“

„Pro mě za mě, třeba malejch vyvrženejch zvířátek. A dem vocaď, vrací se stráže.“

O kus dál sledoval celou akci Albi. Nevěřicně kroutil hlavou, což byl zlozvyk, který pochytil mezi Yetti. Pak si ještě pro sebe zamyšleně dodal. „Tak ani nevím, jestli jsem udělal dobře. Ale co. Vono se to nějak vyvrbí.“

Pak prošel jako poslední bránou, která se za nimi se skřípotem zavřela. Prudký pohyb brány dokončil Rumblitzovo dílo, a vrahova hlava se svezla k levému rameni. Mijuki se otočila, a ze rtů se jí vydralo jediné slovo.

„Ježiš.“

A ani tentokrát neměla tak docela pravdu.